

Miriam Lancewood (33) groeide op in de Achterhoek en ontmoette na haar studie de dertig jaar oudere Peter in India. Ze besloten in de wildernis van Nieuw-Zeeland te gaan wonen.

TEKST MALU KIRSCHBAUM

'IK JAAG ZELF MIJN ETEN BIJ ELKAAR'

“ALS KIND WAS IK al heel avontuurlijk en sportief. Ik zat op judo en hield vooral van ‘jongensdingen’. Het was voor mij een logische keus om naar de Academie voor Lichamelijke Opvoeding in Groningen te gaan. In die periode was ik druk met sociale dingen en allerlei sportclubjes. Na mijn studie verlangde ik naar een rustiger leven en zodoende ging ik in 2004 naar Zimbabwe, om les te geven op een school. Ik dacht mezelf daar te gaan vinden, maar dat viel hartstikke tegen. Ik had alleen maar heimwee. Op aanraden van mijn zus vertrok ik een jaar later naar India. Daar was het leven veel gemoedelijker en ook stukken goedkoper, dus ik hoefde niet eens te werken. Na vijf maanden rondreizen kwam ik Peter tegen. Een avontuurlijke man uit Nieuw-Zeeland, die zijn huis en baan had ingeruild voor een leven in India. Ik was toen 22, hij 52. Ik voelde me tot hem aangetrokken vanwege zijn kennis en wijsheid, zijn vermogen eenvoudig te leven en zijn sterke lijf. Daarbij was er vanaf het begin ook een vonk van liefde tussen ons. Ik wist meteen dat

ik een bijzondere man had gevonden. Samen trokken we maandenlang door de hoogste bergen in de Himalaya. Vervolgens reisden we door Zuidoost-Azië, om twee jaar later aan te komen in zijn vaderland. We waren allebei op zoek naar stilte, schoonheid en ruimte en in mijn ogen bestond er niks mooiers dan de

ongerepte natuur van Nieuw-Zeeland. Voor een verblijfsvergunning moest ik aan de slag als gymdocente, maar na een jaar besloten we ons huis in te ruilen voor een tent en te leven in het hart van de wildernis. We begonnen in het zuiden van de provincie Marlborough en stalden onze etensvoorraad – voor drie maanden aan theezakjes, honing, melkpoeder, bloem, gist, rijst en bonen – in de buurt van een oude hut. We waren niet van plan in de hut te gaan wonen, maar binnen stond wel een houtkachel waar we bij slecht weer op konden koken. We sliepen normaal gesproken in een tent en we kookten buiten. De eerste winter was het moeilijkst en het heftigst, maar ook het mooist en het meest indrukwekkend. Het was extreem koud: de watervallen waren bevroren en overal lag sneeuw, maar ik vond het fantastisch. De steile bergen, uitgestrekte bossen, imposante rivieren en wilde dieren. Peter had er meer moeite mee, vooral met de kou. Als we 's ochtends wakker werden, hadden we gewoon buikpijn van de honger omdat we 's nachts zoveel energie hadden verbrand. Hij vroeg zich af of we het wel aankonden en ik dacht: gaat hij nu al opgeven? We zijn er pas een maand. Toen ben ik begonnen met jagen. Eerst met pijl en boog, later met een geweer. Dat is heel heftig, maar het geeft ook een ongelooflijke kracht. Het gevoel dat ik voor mijn eigen eten kan zorgen en niet afhankelijk ben van de supermarkt. Ik ben altijd vegetariër geweest, dus de eerste keer dat ik een dier had gedood, heb ik wel even gehuild. Maar we moesten vlees eten, om warm te blijven en te kunnen overleven. Inmiddels zijn we zes jaar verder en ben ik me helemaal thuis gaan voelen in de

wildernis. Als een klein kind in een gigantische speeltuin. Ik heb negen jaar bij de scouting gezeten, dus ik wist wel dat ik dit leuk zou vinden. Maar als iemand me van tevoren had verteld dat ik in de bergen zou kunnen wonen, had ik het niet geloofd. Ik had nooit gedacht dat je kon leven zonder te werken. Nu leven we van de rente van onze investeringen en als we in dorpjes zijn, verdien ik bij met zingen op straat. Door onze sobere levensstijl hebben we niet veel geld nodig. We zijn ook nooit langer dan twee maanden op één plek. Na verloop van tijd wordt de

'IK BEN NOOIT MEER ZENUW-ACHTIG. WAAR ZOU IK BANG VOOR ZIJN ALS IK HET FYSIEK OVERLEEF?'

MEER LEZEN?

In *Mijn Leven in de Wildernis* vertelt Miriam het hele verhaal over haar geïsoleerde leven in de verlaten bergen van Nieuw-Zeeland. €19,99 kosmosuitgevers.nl

omgeving namelijk gewoon en zie je niet meer hoe mooi alles is. Daarom blijven we rondtrekken, om elke dag weer de schoonheid van onze leefwereld te kunnen ervaren.”

BEVRIJDEND

“Het grootste voordeel van het leven in de wildernis is mijn goede gezondheid. Ik voel me sterker, omdat we veel vlees eten. Ik heb meer energie en voel me mentaal ook beter. In de natuur zijn de bergen heel groot en ben ik heel klein. En zijn mijn problemen nóg kleiner. Mijn angsten en verdriet zijn langzaam opgelost. Als suiker in de thee. Dat is heel bevrijdend, want daardoor is mijn hoofd leger en kan ik beter zien, ruiken, horen en voelen. Soms ben ik wel bang om dood te gaan in een storm, of om te verdrinken, maar ik ben niet meer onzeker of zenuwachtig. Waar moet ik bang voor zijn als ik het fysiek overleef?

Voor langere tijd de wildernis in en helemaal niks doen, ik kan het iedereen aanraden. Vooral mensen met een burn-out. Dat zal wel verschrikkelijk moeilijk zijn als je zo druk bent geweest. Daar ben je zo aan gewend, dat kan heel confronterend zijn. De natuur is eigenlijk één grote spiegel. Zo kwam ik erachter dat ik het gelukkigst was als ik alles onder controle had. Dat heb ik moeten loslaten. Als ik dat niet zou doen, zou mijn leven een nachtmerrie worden. We zijn heel erg afhankelijk van het weer en dat heb je nóóit onder controle. En als Peter precies zou doen wat ik wil, dan komt dat in de buurt van manipulatie. Dat wil ik helemaal niet. Dus ik probeer nu te ontspannen als dingen anders lopen dan verwacht. Soms ben ik een hele dag aan het jagen en kom ik terug met lege handen. Maar we

hebben alle tijd van de wereld, dus het is ook geen tijdverspilling. Dat is best gek, want dat zat er helemaal ingebakken bij mij, dat alsmaar sneller en efficiënter willen zijn. We hebben genoeg tijd om te lezen, genoeg tijd om schaakspellen te spelen en genoeg tijd om hele dagen te gaan jagen en niks te vinden. Er is toch geen doel in het leven. Het leven zelf is het doel. In de vrijheid waarin ik de afgelopen zes jaar heb geleefd, hoef ik niks meer te bereiken. Vroeger deed ik aan polsstokhoogspringen, op hoog niveau. Maar de lat werd letterlijk en figuurlijk steeds weer hoger gelegd, waardoor het pad om iets te bereiken eindeloos is. Je hebt pas innerlijke rust, als je niks meer hoeft te bereiken.”

NOG DERTIG JAAR

“Natuurlijk zijn er ook nadelen. Soms mis ik mijn familie en vrienden heel erg. Of mis ik een boek, waarin ik mezelf helemaal kan verliezen. Wij lezen wel filosofieboeken, maar die zijn altijd zo moeilijk. Dat is hard werken. Verder kopen we alleen dingen die we echt nodig hebben. Alle andere dingen zijn alleen maar een last, want die moeten we ook weer meeslepen. Ik heb liever de vrijheid. Het concept huisje-boompje-beestje staat voor mij gelijk aan een gevangenis. Daarom wil ik ook geen kinderen. Die moeten namelijk wél een veilig huis met elektriciteit hebben. En ze moeten naar school, dus dan moet ik een baan hebben om dat te kunnen betalen. Dat betekent dat ik mijn leven zou opgeven voor iets dat abstract is, want die kinderen zijn er nu niet. Ik leef wel graag met iemand samen en zou het nooit alleen willen doen. Het is leuk om iets te delen. En ik ontwikkel mijzelf door gesprekken met Peter te voeren. Hij heeft

mij geleerd om te verlangzamen. Andersom neem ik hem mee op pad, dus zo vullen we elkaar heel goed aan. Voor mijn ouders was het wel moeilijk. Die zijn van dezelfde leeftijd als Peter, dus het idee van ‘schoonzoon’ was een beetje gek. Maar inmiddels zijn ze er helemaal aan gewend. We zijn dan ook al elf jaar samen. Ik kan me niet meer voorstellen dat ik ooit anders ga leven. Maar ik kon me vroeger ook niet voorstellen dat ik in de wildernis zou wonen. De natuur is heel goed voor mij. Als ik het bos inloop, voelt het alsof de bomen alle gedachten uit mijn hoofd trekken. Dus vooralsnog moet ik er niet aan denken om anders te leven. Vorig jaar hebben we een tocht gelopen van drieduizend kilometer en toen was Peter 62. Dus ik ga ervanuit dat ik het nog wel dertig jaar volhoud. Alleen zal Peter dan wel niet meer mee kunnen. Als hij wat ouder wordt, gaan we misschien wel weer in een huisje wonen, met iets meer voorzieningen. Ik weet niet hoe lang hij dit leven nog volhoudt. Ik kan nu wel gaan huilen, omdat Peter misschien eerder dood gaat en ik zielig alleen achterblijf, maar het zou ook heel goed kunnen zijn dat ik eerder doodga. Ik denk niet te veel na over de toekomst. Hooguit over wat we volgende maand gaan doen. Niet te ver vooruit.” ■

